

∞ De taxidermist I ∞

Christian Deterink

Op de werkbank stond het hoofd van een paard, zijn oren spits omhoog alsof het juist iets hoorde. De huid glansde in het oranje schijnsel van de ondergaande zon die door de viezige ramen van de werkplaats scheen, als van een dier dat blaakte van vitaliteit. Die illusie werd echter geheel verstoord door de donkere lege oogkassen en het ontbreken van een tong in de geopende bek van het beest. En het feit dat de kop niet aan een romp vast zat, natuurlijk. Ondanks de naargeestige aanblik, boog detective Kurt Jones dichterbij.

“Knap stukje werk dit. Geen stiksel te zien, de huid is heel mooi aaneen genaaid”, zei hij bewonderend.

“Wat zit je nou naar dit hoofd te kijken”, zei zijn collega April Guarnetti die achter hem stond,

“Of wil je soms de brute moord op een paard gaan oplossen?”

“Weet je wat jouw probleem is? Je waardeert gewoon de schoonheid van een prachtig dier niet.”

“Pfff, natuurlijk doe ik dat wel! Als ze vrij in het wild rondlopen tenminste, niet als ze verminkt in een bedompte werkplaats liggen.”

“Maar zeg nu zelf, April, zou dit, als die taxidermist dit nog zou kunnen afmaken, niet mooi staan boven mijn open haard?”

“Als je dat dikke berenvel daarvoor op de vloer nog ooit wilt gebruiken voor een vrijpartij, absoluut nee!”

“Ach jij, wees jij eens toch niet zo negatief!”

“En heb jij dan eens wat meer aandacht voor dat andere hoofd, de reden waar we hier voor zijn, weet je nog?”

Kurt Jones keek April even aan, grijnzend om hun zachtaardige twistgesprekje en deed wat ze vroeg. Zijn blik bleef rusten op het tweede hoofd dat op de werkbank stond. Net als bij het paard, miste het beide ogen en de tong, maar het verschil was dat hier de tong brutoot was weggehakt, de ogen waren uitgestoken, en het donkerrode bloed uit het hoofd inmiddels een deel van de werkbank en de vloer had doordrenkt. Dat, en natuurlijk dat dit geen paardenhoofd was, maar een mensenhoofd. Om precies te zijn, het hoofd van de taxidermist.

Natuurlijk was het een moord die tot de verbeelding sprak. Waarom zou iemand een oude, bejaarde ambachtsman, iemand die al jaren in zijn smoezelige zaakje dieren opstopt en verkoopt, niet alleen hebben vermoord, maar ook nog eens hebben onthoofd en hebben ontdaan van tong en ogen, net als het paardenhoofd waar hij klaarblijkelijk net mee bezig was geweest. Het zag er uit alsof de moordenaar iets wilde vertellen en doelbewust een boodschap had gecreëerd voor zijn publiek. En een sensationele moord als deze zou zeker voldoende aandacht trekken.

“Iets als de ruiters van de apocalys”, bromde April, terwijl ze het hoofd van de taxidermist, een man die Trevor White had geheten, bestudeerde.

“Wat bedoel je?”

“Als in die laatste episode van Dexter, waarin een godsdienstwaaninnige gek van die tableaux creëert uit het bijbelboek Openbaringen.” Ze doelde natuurlijk op die hitserie die de laatste tijd niet van de tv af te slaan was.

Kurt grijnsde, “Als dat zo is, dan moet ik meteen de forensisch expert, de blood spatter analyst arresteren!” Hij stond zelfs op om de arm van de agent die op dat moment foto’s maakte van het lijk, dat even verderop op de vloer lag, achter diens rug om te draaien. “Anything that you say can and will be ...”, begon hij.

“Hé”, riep de agent verontwaardigd uit.

“Geintje”, zei Kurt meteen, zijn handen geheven, terwijl April afkeurend haar hoofd schudde. De agent maakte zich verontwaardigd uit de voeten. Kurt kuchte en klapte wat schutterig in zijn handen: “Goed. Terzake dan maar. Waar zijn we nu? Het slachtoffer is dus vermoord door messteken in de borst, zo te zien na een worsteling. Pas na zijn dood is hij onthoofd en niet op een erg handige of fijnzinnige wijze, te zien aan al de troep. Pas daarna zijn de ogen uitgestoken en de tong afgesneden. De tong hebben we in de afvalbak gevonden, in tegenstelling tot het moordwapen, dat spoorloos is. Voor het overige hebben we nog geen enkele concrete aanwijzing, noch een getuige. De ouwe baas leefde hier alleen en ook niemand in de omgeving iets gezien of gehoord. Kortom: deze zaak is even droog als het aarsje van die opgezette vos daar. Correct?”

“Absoluut”, zei April, die zich blijkbaar niet stoorde aan Kurt’s bloemrijke beeldspraak. Ze stond op van haar krukje, “We kunnen dus niets meer dan afwachten wat de lab-resultaten zijn van het forensisch onderzoek.” Ze wees vaag naar alle druk werkende mannen in witte overalls om haar heen, “Wij zijn niet meer nodig hier.”

April liep naar de deur. Kurt had de kans ongegeneerd haar goed geproportioneerde lijf, modieus in een kittig mantelpakje gestoken, uitgebreid te bekijken toen ze sierlijk naar buiten stapte. Met een routineuze hoofdbeweging ordende ze haar volle zwarte haardos als in een l’Oreal-reclame. Kurt, gestoken de beduidend minder kittige casual outfit van versleten jeans en nonchalant bloesje, volgde haastig.

Via een smal steegje kwamen ze bij de voorkant van de winkel. Deze was afgezet met politielint die nog slechts een enkele sensatiezoeker buiten hield. Enkele agenten hielden de wacht. Kurt bekeek nog eens de voorkant van de winkel, die er uit zag alsof die in geen halve eeuw een lik verf had gezien. Achter de ramen staaarde een opgezette tijger, met op zijn rug een roedel aapjes, iedereen die voorbij kwam vijandig aan.

“Niet bepaald uitnodigend, dit winkeltje”, riep Kurt naar April, die stevig doorstapte. Een moment later bevroor hij in zijn beweging omdat klaarblijkelijk iets zijn aandacht had getrokken. Met een fronsende blik draaide hij om en boog zich dicht naar de ramen. Op het kozijn zaten rode spatten. “Oh, April!”, riep hij.

Het waren verfspatten bleek al snel, of meer precies de resten van een graffiti-boodschap. Volgens de buurman die ze er snel hadden bij gehaald, had er ‘*Don’t exploit animals*’ gestaan, in woeste

rode letters. Meneer White had het er even woest weer vanaf gepoetst de volgende dag, maar was niet erg zorgvuldig geweest. Want niet alleen had hij de rode verf niet helemaal weg gekregen, ook waren er op het zandsteen onder de ramen de resten zichtbaar van een heel deel van schildering. Er was zelfs een vorm in te herkennen.

“Wat stelt het voor?”, vroeg April nieuwsgierig.

“Jezus, is dit een fucking Rorschach-test of zo?”, vloekte Kurt verontwaardigd, “hoe moet ik dat weten?”

“Het lijkt wel een insect of zoiets!”

“Ja, dat ja, of gewoon een verfvlek...”

“Een muskiet misschien?”

Kurt veerde op, “Verdomd, ja. Dat zie je toch bij alle graffiti? Heet zoiets niet een tag?”

April keek Kurt aan met glinsterende ogen van opwinding, “Nou. Hoe je het ook noemt, ik zie hier een aanwijzing! En ik weet precies bij wie we voor zoiets moeten zijn!”

De woning, of wat daar voor door moest gaan, bevond zich in een voormalig fabrieksgebouw. Of eigenlijk was het meer een atelier dan een woning. De hele ruimte stond vol met grote schilderijen, nonchalant naast elkaar op de grond gezet. Het enige dat nog enigszins huiselijk was, was een klein keukenblokje, een afgeleefde bank die eruit zag alsof drie generaties white-trash erop hadden gevegeteerd en een op de grond neergegooide matras met hierop een chaotische berg smoezelige dekens en kleding.

Kurt bleef staan voor één van de schilderijen, een nogal woest en abstract aandoend werkje en vroeg: “Even voor mijn beeld, April: kan ik hier nog iets anders uit aflezen dan dat de schilder ervan dringend moet worden opgenomen in een inrichting?”

“Over een paar jaar hangt dit misschien wel in het Moma, cultuurbaar”, siste April, “en hou je bek, laat Guiseppe je niet horen.”

‘Guiseppe’ was de pluizenbaal die hem had binnengelaten en nu aan het andere eind van de kamer zijn handen afveegde aan een ranzige doek. Aftandse en een paar maten te grote kleding vol verfvegen omhulden zijn magere en klaarblijkelijk ongewassen lijf, terwijl aan zijn benige voeten alleen een stel gare flip flops hingen. Een woeste bos rastahaar rondde het geheel al als de spreekwoordelijke kers op de taart.

“Waarmee kan ik jullie van dienst zijn, detectives?”, vroeg Guiseppe overdreven vormelijk. Hij leek niet erg blij hen te zien. April had echter, zo had ze Kurt onderweg verteld, nog iets van hem te goed. Iets met drugs en een toegeknepen oog of zo.

“We vroegen ons af of je, naast al dit werk waarmee je de kunstwereld zult bestormen”, April maakte een breed gebaar en er klonk geen enkele ironie door in haar stem, “nog wel eens tijd hebt voor het ouderwetse straatwerk.”

Guiseppe’s blik schoten heen en weer van April naar Kurt en terug, alsof hij probeerde in te schatten van wie hij het meeste te vrezen had, “Je... je bedoelt graffiti”, zei hij ten slotte.

April knikte als een geduldige lerares.

“Tja, dat is verboden hè?”, ging Guiseppe door, nerveus de doek in zijn handen wringend.

“*Cut the crap*, Guiseppe”, zei April op overdreven vriendelijke toon, alsof ze tegen een peuter praatte.

Guiseppe knipperde met zijn ogen, knikte en bracht ten slotte uit: “Ja, nog wel eens, maar niet meer zoveel als vroeger.”

“Ik zag anders laatst nog een mooie ‘Endorf’ daar op dat pand daar op de hoek van Amsterdam en 52nd.”

Guiseppe kon een trotse grijns niet helemaal onderdrukken.

“Dat Endorf is zijn artiestennaam”, legde April aan Kurt uit, terwijl ze haar hand op diens arm legde, alsof ze zich op een sjieke borrel bevonden en ze koetjes en kalfjes bepraatten.

“Maar”, haastte Guiseppe zich te zeggen, “ik heb niet gezegd dat ik dat gedaan heb, hè?”

“Koest maar”, suste April, “Het gaat niet om jou. We zijn op zoek naar iemand. Kurt, als je zo vriendelijk wilt zijn?” Ze maakte een wenkend gebaar en Kurt haalde een foto uit de binnenzak van zijn jas en gaf het aan haar. April gaf het meteen weer door.

“Herken je dit? Deze tag?” Guiseppe’s blik bleef strak gericht op de foto.

“Een insect, een muskiet of zo?”, viste April.

Guiseppe hief zijn hoofd op. “Bug”, zei hij ten slotte.

“Bug?”, vroeg Kurt.

“Ja, zo noemt ze zich.” Guiseppe schudde zijn hoofd, “Ik ken haar niet zo goed. Een beetje een gek wijf, een tijd stevig aan de *crystal meth* gezeten. Is daarna opeens helemaal omgeturnd en activiste geworden. Geen politiek of zo, maar meer dierenrechten en die shit...”

“Bingo”, zei April tegen Kurt.

“En waar woont ons insect nu?”, vroeg Kurt.

“Nou...” En Guiseppe begon met zijn uitleg.

Een klein uur later vonden April en Kurt zich terug voor een haveloze voordeur in een dito flatgebouw in één van New York’s vele achterbuurten.

“Typisch”, becommentarieerde Kurt hun situatie, “dat je dan toch altijd weer in zo’n gribus als dit terecht komt, staand voor altijd weer zo’n vervelozende deur, om een verdachte te arresteren, natuurlijk wéér eens een exemplaar uit de verzameling low-life scum dat hier alle uit alle hoeken en gaten tevoorschijn kruipt.”

“Interessante observatie”, glimlachte April dun, om snauwend te vervolgen, “maar hou nu alsjeblieft je bek! Voor iederéén in deze brownstone via de brandtrap weg gevluht is.”

Kurt wuifde de opmerking luchtig weg en grijnsde, “Niet dat ik er geen lol aan heb hoor: met jou als kompaan voelt zelfs dit aan als een schoolreisje!”

“Ssttt”, vermaande April woedend. Ze drukte haar oor tegen de deur en bromde toen: “Oh, shit!”

“Wat?”, vroeg Kurt ongeduldig, maar blijkbaar zei April’s blik genoeg, want hij deed een stap achterwaarts, gebaarde April aan de kant te gaan, en sprong zijwaarts tegen de deur. Die vloog echter zo makkelijk open dat hij hard voorover viel en de van de muur terugketsende deur hard in zijn rug kreeg. En meute krijsende katten schoot vanuit de donkere hal naar de belendende kamers.

“Mijn god, wat een stank”, kreunde April, die met zichtbare tegenzin de hal in liep, omzichtig over de gevloerde Kurt heen stappend alsof die even smerig was als zijn omgeving.

“Hebben wij weer, een inval bij het kattenvrouwtje”, gromde een overeind krabbelende Kurt, met een pijnlijk gezicht zijn rug bevoelend.

“De vogel is gevlogen”, zei April, wijzend naar een achter de wapperende vitrage overduidelijk geopend raam.

“Een vogel zou hier allang zijn verslonden door deze roedel roofdieren”, vond Kurt, die met een vies gezicht de woonkamer, gevuld met een ranzige bank voor plukken haar, een morsige vloerbedekking en minimaal twee dozijn vijandige katten, monsterde.

“Brandtrap”, riep April naar achteren, al half door het raam geklommen.

Kurt hief een vingertje, alsof hij zich iets herinnerde, draaide zich op zijn schreden, draafde het appartement uit en vloog de trap af. Het zag eruit alsof hij dat vaker deed, want in een mum van tijd was hij beneden, sloeg een deur open en stond alweer op straat. Twee woeste bewegingen met het hoofd, als een manische toeschouwer van een tenniswedstrijd, en toen had hij links van hem hun overduidelijke doelwit al ontdekt, dat meer vallend dan rennend een goed heenkomen probeerde te zoeken.

“Hold it”, brulde Kurt bij voorbaat zinloos, voor hij de achtervolging begon. Nietsontziend spurte hij in volle vaart tussen de vele voetgangers door, die hier en daar opzij sprongen of hem een verwensing na riepen. Uit het niets sprong April uit een zijsteeg te voorschijn om zich eveneens in het krankzinnige wedstrijdje te melden als deelnemer.

Ze liepen snel in op het kattenvrouwtje, of Bug, zoals ze zich zelf dus noemde. Het was een zo te zien een late-twintiger met kort blond haar en ze was gekleed in een broekpak van spijkerstof en een licht openhangend overhemd, dat opwaaide in de wind. Ze had haar belagers misschien makkelijk kunnen ontlopen, maar ze rende op blote voeten –heel onverstandig in een stad als New York- en trok al met haar rechterbeen. alsof ze al in een stuk glas of een vieze naald was gestapt, het arme schaap.

“Bug!”, riep Kurt woedend, terwijl hij een omstander aan de kant duwde, die slapstickachtig belandde te midden van een bloemenstalletje en met veel misbaar en overal opvliegende bloemen onderuit ging. April bevond zich inmiddels al in zijn kielzog.

Hun doelwit was nog maar op luttele meters verwijderd, toen deze opeens haar koers wijzigde en de ingang van een metrostation in dook. Kurt's weg werd geblokkeerd door een hotdogkraam, dus het was nu April die als eerste volgde. Die zag hoe Bug haar evenwicht verloor en tien treden van de roltrap miste. Ze smakte meelijwekkend hard op de grond, maar kroop toch weer meteen overeind, om haar weg strompelend te vervolgen.

“Police”, gilde April terwijl ze met twee treden tegelijk naar beneden denderde. Ze rende een hoek om en zag hoe Bug onhandig over de tourniquets van de ingang sprong, de grijpende handen van een bewakingsmedewerker ontwijkend. April herhaalde gillend nog maar eens waar ze werkte, haar penning omhoog houdend. Ondanks dat de bewaker niets meer had kunnen zien dan iets glimmends dat net zo goed een uur geleden bij de Toys 'r Us kon zijn gekocht, gaf hij

haar meteen vrij baan, om geïmponeerd toe te zien hoe April gracieus als een hinde over de poortjes sprong. Kurt zat inmiddels weer vlak achter haar, met een rood hoofd van inspanning. Ze daalden nog een trap af, voor ze, na nog een bocht het perron bereikten. Daar keek Bug inmiddels, radeloos om zich heen, om vervolgens het domste te doen wat ze had kunnen doen: ze sprong naar beneden op het spoor. Ze kwam verkeerd terecht en één van haar enkels klapte misselijkmakend ver om. Ze wankelde nog een stap, verloor weer haar evenwicht, en zag vervolgens net voor ze definitief viel, dat er net een trein vanuit de andere richting aan kwam.

Kurt botste bijna tegen April op, toen hij de laatste hoek om kwam en het perron op rende. April was verstijfd van schrik en in het hele station was gevuld met klonk gegil verbijsterde kreten. Het leek wel alsof er een terroristische aanslag was gepleegd. Kurt wist klaarblijkelijk even niet waar hij het moest zoeken, en bewoog als een dol geworden jachthond zijn hoofd heen en weer, toen zijn blik viel op de spoorkuil. Daar lag ze, Bug, de milieu-activiste en vermoedelijke moordenaar van de taxidermist. Of beter gezegd, daar lag haar lijf, want haar hoofd lag meters verderop, schoon afgesneden door de genadeloze metalen wielen van de trein, die inmiddels alweer in de donkere tunnel was verdwenen, alsof er niets aan de hand was. Business as usual. Maar daar leek zelfs Bug, die de uitpuilende ogen en gezwollen tong uit de mond, woest naar een punt in de verte leek te staren, het niet mee eens. “*Jesus-fucking-Christ*”, gooide Kurt er een ronkende vloek uit.

“Amen to that!”, beaamde April nog steeds buiten adem van de krankzinnige achtervolging en ze keek met een blik vol afgrijzen om naar Kurt. Kurt legde geruststellend zijn handen op haar schouders.

“Wat een manier om te sterven.”

“Ironisch, niet”, hijgde Kurt, “onthoofd, net als de taxidermist!”

Wordt vervolgd

